

Elämäni liedet

Synnyin vuonna -34 Kivennavalla Karjalassa. Äiti hääräsi päivät pitkät keittiössä puulieden ja leivinuunin välissä. Välillä kekäleitä putosi hellan luukusta lattialle, mutta ei siinä sen suurempaa vaaraa ollut.

Evakkomatkan ja muutaman mutkan jälkeen muutimme pientilalle. Maanviljelystä ja rakennustöistä vanhemmat haalivat elannon. Puuhellalla pärjättiin - leivinuunille talossa ei ollut tilaa. Jossain vaiheessa rahaa kertyi sen verran, että vanhemmat hankkivat kaasulieden. Se nestekaasun haju ja pullo nurkassa tuntuivat pelottavilta.

Kerrostaloon muutin vuonna 1965, siellä oli sähköhella ja -uuni. Ruuanlaitto tuntui helpolta ja turvalliselta. Joskus levy unohtui päälle ja kuumeni punaiseksi, mutta onneksi sen huomasi terävillä aisteilla aina nopeaan.

Omakotitalossa meillä oli kissa, iso ja laiska kolli, joka oli jatkuvasti ruuan perään. Kerran se mokoma oli onnistunut väentämään kaksi levyä päälle kiivetessään kattilalle. Onneksi palovaroin toimi hyvin. Sillä liedellä syttyi munkkirasva palamaan muutamankin kerran, mutta niistä selvittiin aina kunnialla ja kattilan kannella.

Sitten kun jäin yksikseni, en jaksanut hoitaa taloa kuin vuoden. Oli muutettava kerrostaloon. Keittiö oli ahdas, mutta ruuanlaitto mukavaa. Jostain syystä hellan levyt olivat jääneet päälle useammankin kerran, siinä oli varmaan jotain vikaa... Lapsille ja lapsenlapsille tuli kokattua aina juhlapyhiksi, vaikka nuo yrittivätkin vähän toppuutella.

Täällä palvelutalossa on mukavaa, joskus laitan ruokaa vielä omassa asunnossa. Aina se ei vain oikein onnistu, kun se liesi tahtoo jäädä päälle ja ruoka käryää piloille. Kerran olen tuhonnut yhden paistinpannun. Käry oli kamala ja koko kerroksessa palovaroittimet huusivat. Naapurin Reetallekin on tapahtunut niin muutaman kerran.

Lapset ovat keskustelleet henkilökunnan kanssa, sanovat. Ovat ehdottaneet, että luopuisin hellan käytöstä ja lämmittäisin ruokani mikrossa. Pyh, olisihan se helppoa, mutta kun on tottunut laittamaan ruokaa omalla hellalla! Ja joku siinä mikrossa epäilyttää, ei se ihan luonnolliselta tunnu.

Taas asunto haisee pahalle. Puuro taisi unohtua hellalle, en minä muista! Kattila on mustunut ja muovikauha ihan vääntynyt...

Oikeastaan, taitaa olla parasta, että nyt lopetan tuon kokkaamisen, tulkoot ja kantakoot pois tuon lieden, että en muistamattomuuttani taas ala kokata. Täytyy kirjoittaa tämä asia lapulle ja näyttää se jälkikasvulle... sille pojalle, mikä sen nimi nyt olikaan.

Parhain terveisin

Aino Inkari

